

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Geri Zoltán Ügyvédi Iroda (1155 Budapest, Szentkorona útja 16/C. fszt/2.; ügyintéző: Dr. Geri Zoltán ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) felperesnek, a Dr. Egerszegi Zsuzsanna ügyvéd (3630 Putnok, Tóth Ede u. 18.) által képviselt I.r. alperes neve (I.r. alperes címe) I.r. és II.rendű alperes neve (II.r. alperes címe) II.r. alperesek ellen, ingatlan kiürítése, bérleti díj, használati díj, továbbá tagi kölcsön megfizetése iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2006. december 6-án meghozott és 2006. december 15-én kijavított 13.G.40.018/2006/30. számú ítélete ellen, az alperesek részéről 34. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti. A fellebbezett rendelkezéseit pedig részben, az alábbiak szerint változtatja meg:

A felperes ingatlan kiürítése iránti keresetét elutasítja.

Az I.r. alperes marasztalásának főösszegét 1 622 064 (Egymillió-hatszázhuszonkettőezer-hatvannégy) Ft-ra leszállítja és a felperes pénzfizetésre irányuló keresetét ezt meghaladó részében utasítja el.

Mellőzi a felperesnek (helyesen: alpereseknek) elsőfokú perköltség fizetésre kötelezését, annak megállapításával, hogy a peres felek az elsőfokú eljárásban felmerült saját perköltségeiket maguk kötelesek viselni.

Az állam javára - külön felhívásra - fizetendő, feljegyzett elsőfokú eljárási illeték összegét a felperest illetően 117 640 (Egyszáztizenhétezer-hatszáznegyven) Ft-ra felemeli, az alpereseket illetően pedig 112 860 (Egyszáztizenkettőezer-nyolcszázhatvan) Ft-ra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek 15 napon belül 46 050 (Negyvenhatezer-ötven) Ft másodfokú részperköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 2006. december 6-án meghozott és 2006. december 15-én kijavított 30. sorszámú ítéletében kötelezte az I.r. alperest, hogy az **Ingatlan1 szám alatt** található helyiséget 30 napon belül ürítse ki és azt bocsássa az I.r. felperes rendelkezésére. Kötelezte továbbá az I.r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1 971 497 Ft-ot és annak 2005. április 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt, de maximum 11% mértékű kamatát azzal, hogy amennyiben „a követelést az I.r. alperes vagyona nem fedezi, úgy a megyei bíróság a II.r. alperest kötelezi a fenti összeg megfizetésére”.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek 100 000 Ft perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 91 200 Ft eljárási illetéket.

Emellett az alpereseket egyetemlegesen 118 300 Ft, az I.r. alperest pedig további 21 000 Ft eljárási illetéknek az állam javára történő megfizetésére kötelezte.

A megállapított tényállás szerint az I.r. alperes betéti társaság létrejöttkor annak beltagja a II.r., kültagja pedig a felperes volt.

Az I.r. alperes jelenleg végelszámolás alatt áll, a bíróság részéről kijelölt végelszámoló a II.r. alperes.

2003. január 2-án a felperes írásba foglalt helyiségbérleti szerződést kötött az I.r. alperessel.

A szerződésben a felek rögzítették, hogy a felperes „40%-os tulajdonát képezi” az **ingatlan1** szám alatt található lakásból kialakított üzlet, 50%-os tulajdonát képezi az ingatlan2 szám alatt található 312/1. helyrajzi számú ingatlan, amelyben mintegy 30 m² iroda céljára lett kialakítva, továbbá 30%-os tulajdonát képezi az ingatlan2 szám alatt található 312/2. helyrajzi számú ingatlan.

A szerződéssel az I.r. alperes bérbe vette a felperestől a fenti ingatlanokat, 2003. január 1. napjától kezdődően határozatlan időtartamra.

A bérleti díj összegét az ingatlan1 található üzlet tekintetében 45 000 Ft/hó, a 312/1. helyrajzi számú ingatlan tekintetében 30 000 Ft/hó, a 312/2. helyrajzi számú ingatlan tekintetében pedig 50 400 Ft/hó összegben határozták meg.

A szerződésben a bérleti szerződés felmondását a szerződő felek kölcsönösen 30 naptári napban határozták meg.

A 2003. január és február hónapokra járó bérleti díjat az I.r. alperes a felperesnek megfizette.

A felperes a bérleti szerződést 2003. november 15. napján - 2003. december hó 15. napjára - felmondta.

Az I.r. alperes a bérelt helyiséget nem ürítette ki. 2005. január 31-én ugyanakkor a 2004. január 11. és március 31. közötti időszakra 53 503 Ft bérleti díjat átutalt a felperesnek.

A felperes a módosított keresetében az ingatlan1 szám alatti ingatlan kiürítésére kérte kötelezni az I.r. alperest. Kérte továbbá, hogy a bíróság a 2003. március 1. és 2003. december 15. közötti időszakra vonatkozóan összesen 427 500 Ft hátralékos bérleti díj,

2003. december 16-tól az ingatlan kiürítéséig pedig havi 90 000 Ft használati díj és járuléakai megfizetésére kötelezze az I.r. alperest, valamint a társaság tartozásaiért mögöttes felelősséggel tartozó II.r. alperest.

Az I.r. alperesnek nyújtott tagi kölcsön visszafizetése címén a felperes további 1 764 000 Ft és járuléakai megfizetésére is kötelezni kérte az alpereseket.

Az alperesek a felperes keresetének részben történő elutasítását kérték. Állították, hogy a felperes és az I.r. alperes között érvényes bérleti szerződés nem jött létre, továbbá tagadták azt is, hogy a felperes az általa hivatkozott összegben tagi kölcsönt nyújtott volna az I.r. alperesnek. Állításuk szerint a felperes által csatolt okiratok aláírásával a felek szándéka csupán arra irányult, hogy azok segítségével jussanak hozzá a társaság tagjai az esetleges nyereséghez.

Arra tekintettel azonban, hogy az I.r. alperes az üzlethelyiséget ténylegesen használja „reális mértékű” használati díj megfizetése elől az alperesek nem zárkóztak el, melynek összegét az alperesek havi 20 000 Ft-ban határozták meg. A felperest így megillető használati díj összegébe azonban kérték annak az 563 000 Ft-nak a beszámítását, amelyet - állításuk szerint - a felperes kölcsön címén vett át az I.r. alperestől.

Az elsőfokú bíróság a keresetnek részben helyt adó ítélete indokolásában megállapította, hogy a felperes az eljárás során kétséget kizáróan nem bizonyította, hogy a keresetében hivatkozott tagi kölcsönök nyújtására sor került, ezért a felperes kereseti kérelmének a tagi kölcsönök visszafizetésére vonatkozó részét elutasította. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a perben beszerzett könyvszakértői vélemény szerint az I.r. alperes könyveiből kétséget kizáróan nem lehetett megállapítani, hogy a felperes részéről megjelölt kölcsönszerződések alapján tényleges pénzmozgásra sor került.

Az elsőfokú bíróság a felperes bérleti díj megfizetése iránt előterjesztett keresetét teljes egészében, a használati díj jogcímén előterjesztett keresetét pedig részben találta alaposnak.

Megállapította, hogy a felperes és az I.r. alperes között érvényes helyiségbérleti szerződés jött létre, azonban az I.r. alperes a szerződésben vállalt bérleti díj-fizetési kötelezettségének csak részben tett eleget, ezáltal a szerződés megszűnéséig (2003. december 15.) összesen 427 500 Ft tartozása keletkezett. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes felmondása alapján a bérleti szerződés 2003. december 15-én megszűnt. Ezért az I.r. alperes „A lakások és a helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról” szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (Lakástörvény) 17.§ (1) bekezdése alapján köteles a bérleményt rendeltetésszerű használatra alkalmas állapotban a felperesnek visszaadni.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az I.r. alperes birtokbaadási kötelezettsége attól függetlenül fennáll, hogy az ingatlannak több tulajdonosa van, figyelemmel arra, hogy az ingatlan a tulajdonostársak osztatlan közös tulajdonában áll, így „bármelyik tulajdonost a birtoklás kapcsán a jogvédelem megilleti”.

Az ítéletben rögzített tényállás szerint a felperes a keresetében használati díj címén havi 90 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket a bérleti szerződés megszűnésétől kezdődően, amely felperesi követelést az elsőfokú bíróság - a perben beszerzett szakértői vélemény alapján - havi 45 000 Ft erejéig talált megalapozottnak. Megállapította, hogy a Lakástörvény 20.§ (1) és (2) bekezdéseibe foglalt rendelkezések szerint a lakást jogcím

nélkül használó a jogcím nélküli használat kezdetétől számított 2 hónapon keresztül a „lakbérrel” azonos mértékű használati díjat köteles fizetni, ami azonban a 2 hónap elteltével emelhető.

A perben beszerezett ingatlanforgalmi szakértői véleményre hivatkozással azonban az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az adott esetben a használati díj mértékét a bérleti szerződés megszűnését követő 2. hónap eltelte utáni időszakban sem indokolt a kikötött bérleti díjnál magasabb összegben megállapítani. Ezért az I.r. alperes terhére 2006. december 1. napjáig havi 45 000 Ft/hóval számolva összesen 2 025 000 Ft bérleti díj és használati díjfizetési kötelezettséget állapított meg.

Az alperesek 563 000 Ft összegű beszámítási kifogásából az elsőfokú bíróság 53 503 Ft-ot fogadott el beszámításra alkalmas követelésnek. Ezért az I.r. alperest a kijavított ítéletében 1 971 497 Ft és járulékai megfizetésére kötelezte azzal, hogy „amennyiben a követelést az I.r. alperes vagyona nem fedezi, úgy a megyei bíróság a II.r. alperest kötelezi a fenti összeg megfizetésére”.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását és „a felperes keresetének a szakértői véleményben megállapított mértékű és az igazolt teljesítés beszámításával csökkentett többlethasználati díj-fizetési kötelezettségen túli elutasítását” kérték.

Fenntartották azt az állításukat, hogy a felperes keresetlevelében hivatkozott bérleti szerződés színlelt volt, mivel a szerződő felek tényleges akarata nem az okiratba foglalt tartalmú szerződés megkötésére irányult.

Előadták, hogy a 312/1. és a 312/2. helyrajzi számú ingatlanokban meglévő tulajdoni illetőségeit a felperes 2004. január 31-én adta el a II.r. alperesnek, ennek ellenére e két ingatlan tekintetében - az adásvételi szerződés megkötéséig terjedő időre - a felperes bérleti díjat az I.r. alperestől nem követelt, ez a körülmény pedig - állításuk szerint - ugyancsak a bérleti szerződés színlelt voltát támasztja alá.

Hivatkoztak az alperesek a fellebbezésükben arra is, hogy a betéti társaságnál a banki átutalásokat a felperes intézte. Ezért a felperesnek 2003. április 30.-át követően bármikor lehetősége lett volna arra, hogy az állítólagos bérleti díj-követelését az I.r. alperes számláján rendelkezésre álló összegből kiegyenlítsse. A felperes azonban az állított bérleti díj iránti igényét csak azt követően jelezte, hogy a II.r. alperessel fennálló viszonya megromlott, amely a körülmény - az alperesek álláspontja szerint - ugyancsak a bérleti szerződés színlelt voltát támasztja alá.

A felperes használati díj címén előterjesztett követelésével összefüggésben az alperesek utaltak arra, hogy a felperes az ezen a címen előterjesztett keresetét a per során 50 000 Ft/hó összegre leszállította.

Sérelmezték az alperesek a fellebbezésükben a beszámítási kifogásuk részben történt elutasítását és állították, hogy abból az elsőfokú bíróság 510 233 Ft-ot tévesen minősített megalapozatlannak.

Hivatkoztak arra is, hogy a perbeli ingatlanok 6/10-ed arányban a II.r. alperes a tulajdonosa. Ezért az ingatlan egészének a kiürítésére történt kötelezéssel sérültek a II.r.

alperes tulajdonosi jogai és e rendelkezés sérti a Ptk. 140.§ (1) bekezdésébe foglalt szabályokat is.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Fenntartotta azt az állítását, hogy az I.r. alperessel megkötött bérleti szerződés érvényes, annak tartalma megfelelt a szerződő felek tényleges szerződéskötési akaratának. Ezt igazolja - állítása szerint -, hogy az I.r. alperes 2003. január és február hónapokban a díjfizetési kötelezettségének eleget is tett.

Utalt arra, hogy a társaság törvényes képviselője a II.r. alperes. Bármilyen kifizetést a pénztárból, vagy a bankszámláról csak az ő hozzájárulásával lehetett teljesíteni. A felperesnek tehát nem volt lehetősége arra, hogy a bérleti díjtartozás kiegyenlítése érdekében maga intézkedjen.

Az alperesek beszámítási kifogásában megjelölt, 2003. február 28-án kifizetett 250 800 Ft-tal összefüggésben a felperes előadta, hogy ez az összeg három ingatlan bérleti díját tette ki, amelyből a úti ingatlanra eső rész 90 000 Ft volt. Figyelemmel továbbá a 2005. évben kifizetett 259 433 Ft-ra, az alperesek beszámítási kifogását 349 433 Ft összegben kérte figyelembe venni.

A peres felek a másodfokú eljárásban tárgyalás tartását nem kérték. Ezért a Debreceni Ítéltábla az alperesek fellebbezését a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f.) pontja, valamint a (2), (3) és (4) bekezdései alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a tagi kölcsönök visszafizetése iránti keresetet elutasító, a kamatfizetés mértékére és kezdő időpontjára, továbbá a II.r. alperes mögöttes felelősségének megállapítására vonatkozó rendelkezései ellen. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ezek a rendelkezései a Pp. 228.§ (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedtek. A Pp. 253.§ (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel pedig a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

A Debreceni Ítéltábla a peres felek elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatai alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következőkkel egészíti ki:

A felperes és az I.r. alperes között 2003. január 2-án létrejött bérleti szerződésben az ingatlan1 szám alatti ingatlan vonatkozásában megjelölt 45 000 Ft/hó, a bérelő által a teljes ingatlan használata után fizetendő bérleti díjból a felperest megillető részt jelentette. Az ingatlanból a II.r. alperes tulajdonát képező 6/10 tulajdoni illetőségre az I.r. alperes külön okiratba foglalt bérleti szerződést kötött a II.r. alperessel és a két szerződés alapján az ingatlan egészét birtokba vette. A per során a felperes a keresetét úgy módosította, hogy 2003. december 16. napjától kezdődően havi 50 000 Ft használati díj megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket.

Az így kiegészített tényállás alapján az alperesek fellebbezése részben alapos.

Az alperesek a fellebbezésükben alappal hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének az ingatlan kiürítésére vonatkozó rendelkezése sérti a Ptk-nak a közös tulajdonra vonatkozó szabályait.

A Ptk. 140.§ (1) bekezdése szerint a tulajdonostársak mindegyike jogosult a dolog birtoklására és használatára. E jogot azonban az egyik tulajdonostárs sem gyakorolhatja a többiek jogainak és a dologhoz fűződő törvényes érdekeinek sérelmére.

A közös tulajdonban lévő dolog birtoklásának és használatának joga tehát a tulajdonostársakat - elvileg - az egész dologra nézve megilleti, gyakorlatilag azonban a jog zavartalan gyakorlásához elengedhetetlen a közös tulajdonosoknak a birtoklás és a használat kérdésében való megegyezése.

Jogsabályi tilalom hiányában a dolog használatára vonatkozó megállapodás tartalmát a tulajdonostársak szabadon alakíthatják ki, tehát szabadon állapodhatnak meg a közös tulajdonukban álló dolog használatának és hasznosításának kérdéseiben. A megállapodás tartalmára, formájára pedig a kötelmi jog általános szabályait kell megfelelően alkalmazni, amelyből következik, hogy a használat (hasznosítás) módjára vonatkozó szerződés a tulajdonostársak között ráutaló magatartással is érvényesen létrejöhet.

A kötelmi jog általános szabályainak irányadó voltából azonban az is következik, hogy a használat (hasznosítás) módjára vonatkozóan létrejött megegyezés egyoldalúan nem változtatható meg. A körülmények lényeges megváltozása esetén ezért - amennyiben a tulajdonostársak a megváltozott körülményeknek megfelelő használat, hasznosítás kérdésében nem tudnak megegyezni - az a tulajdonostárs, akinek érdekét sérti a használat (hasznosítás) korábbi módjának változatlan tartalommal történő fenntartása, a bíróságtól kérheti a használat (hasznosítás) módjának megváltoztatását.

Az adott esetben a tulajdonostársak azzal, hogy külön okiratokba foglaltan ugyan, de a közös tulajdonukban álló ingatlan egészét bérbe adták az I.r. alperesnek, az egymás közötti viszonyukban is rendezték az ingatlan használatának (hasznosításának) a kérdését. Ezt a megállapodást pedig a felperes egyoldalúan, a másik tulajdonostárs hozzájárulása nélkül nem módosíthatta, tehát a külön okiratokba foglalt, azonban a teljes ingatlanra vonatkozó bérleti szerződést egyedül nem mondhatta fel.

A bérleti szerződés megkötése előtt a tulajdonostársak az ingatlan megosztott használatában nem állapodtak meg. Ennek hiányában pedig a felperes a bérleti szerződés felmondására hivatkozással jogszerűen az ingatlan egy részének birtokbaadását sem követelhetette a bérlőtől.

Amennyiben tehát a felperesnek már nem áll érdekében a bérleti szerződés fenntartása, úgy először az ingatlan másik tulajdonosával (a II.r. alperessel) kell megállapodnia az ingatlan új használati (hasznosítási) módjában. Megegyezés hiányában pedig a felperes a bíróságtól kérheti a korábbi használati (hasznosítási) mód megváltoztatását. Egyoldalú nyilatkozattal azonban a használat (hasznosítás) kialakult módját a felperes nem változtathatta meg.

Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a felperesnek az ingatlan kiürítése iránti keresetét alaposnak találta és az I.r. alperest az ingatlan kiürítésére kötelezte.

Egyetértett ugyanakkor a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy az ingatlan1 szám alatti ingatlanra vonatkozóan a felperes és az I.r.

alperes között érvényes bérleti szerződés jött létre, és az alpereseknek a szerződés érvénytelenségére való hivatkozása megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság az e körben rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen értékelte, azokból helyes jogi következtetést vont le, amellyel a másodfokú bíróság minden tekintetben egyetértett.

Az ingatlan kiürítése iránti kereset megalapozatlanságával összefüggésben kifejtettekből azonban az is következik, hogy a felek között létrejött bérleti szerződést a felperes felmondása nem szüntette meg, az tehát jelenleg is fennáll, és annak megszűnéséig a felperes az abban meghatározott havi 45 000 Ft bérleti díjat az I.r. alperestől jogszerűen követelheti.

Nem sértett ezért jogszabályt az elsőfokú bíróság, amikor a 2003. március 1-től az ítélethozatal napjáig terjedő időre - eltérő jogcímen ugyan -, de havi 45 000 Ft megfizetésére kötelezte az I.r. alperest.

(Következetes ugyanis a bírósági gyakorlat abban, hogy a Ptk. 215.§ (1) bekezdésében meghatározott kereseti kérelemhez kötöttség nem jelent egyúttal jogcímhez való kötöttséget is. A bíróság feladata ugyanis a kereseti kérelmek alapjául szolgáló jogviszony elbírálása, a felek tényállításaiból kiindulva. Ezért a jogcím esetleges téves megjelölése miatt a keresetet nem utasíthatja el.)

Alappal hivatkoztak azonban az alperesek a fellebbezésükben arra, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során elismerte, hogy 2004. évre az I.r. alperes 259 433 Ft bérleti díjat megfizetett számára (8. sorszámú előkészítő irat), ezt az összeget azonban az elsőfokú bíróság az elszámolás során a javukra nem vette figyelembe.

A felperes a fellebbezésre tett észrevételében az alperesek részéről beszámítani kívánt követelésből további 90 000 Ft-ot is (összesen tehát 349 433 Ft-ot) elismert (a 2006. február 13-án keltezett felperesi ellenkérelem 2. oldala), amely nyilatkozatra is tekintettel a Debreceni Ítéltábla az I.r. alperes marasztalásának főösszegét 1 622 064 Ft-ra leszállította.

Mindezekre tekintettel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a nem fellebbezett részét nem érintve, a fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján részben, akként változtatta meg, hogy a felperes ingatlan kiürítése iránti keresetét elutasította, az I.r. alperes marasztalásának főösszegét pedig - a felperes elismerése alapján - 1 622 064 Ft-ra leszállította, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta.

Észlelte a Debreceni Ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a perköltségre vonatkozó rendelkezések között elírást tartalmaz. Az írásba foglalt ítélet rendelkező részében ugyanis az elsőfokú bíróság a felperest kötelezte az alperesek javára 100 000 Ft perköltség (helyesen: részperköltség) megfizetésére. Az ítélet indokolásából (8. oldal utolsó bekezdés) ugyanakkor kétséget kizáróan megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság - a saját döntése alapján nagyobb részben pervesztes - alpereseket kötelezte a felperes javára részperköltség megfizetésére. A másodfokú bíróság döntése alapján azonban megváltozott a peres felek pervesztességének és pernyertességének aránya is oly módon, hogy a 3 841 500 Ft összegű perértékhez képest a felperes csupán 42%-ban lett pernyertes. Ezért a Debreceni Ítéltábla - figyelemmel a peres felek által előlegezett perköltségek (szakértői költség, ügyvédi munkadíj) összegére is - indokoltnak látta megváltoztatni az elsőfokú

bíróságnak az elsőfokú perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését is, és a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a peres felek maguk kötelesek viselni az elsőfokú eljárással felmerült saját perköltségeiket, amely döntés tartalmilag megszüntette az elsőfokú bíróság részéről elkövetett elírási hibát is.

Az alperesek által fellebbezett érték 1 535 000 Ft volt, amelyhez képest a fellebbezésük mintegy 50%-ban volt eredményes. Erre tekintettel a Debreceni Ítéltábla a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján a felperest az alperesek részéről előlegezett másodfokú eljárási illeték 50%-ának a megfizetésére kötelezte, amelyet meghaladóan a felek a másodfokú eljárásban felmerült perköltségeiket ugyancsak maguk kötelesek viselni.

Debrecen, 2008. január 8.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-